

Concert econòmic, consens creixent

Ramon
Tremosa

Economista (Universitat de Barcelona)

Dels darrers dies, enmig de tantes notícies negatives, voldria destacar l'ample suport del Parlament de Catalunya (84 diputats: CiU+ERC+ICV) a la proposta del concert econòmic, una votació que ha passat desapercebuda però que té una gran transcendència històrica.

En plena crisi econòmica des de fa tres anys, el despropòsit socialista i el cinisme que desprèn sembla no tenir límit: aquests dies hem vist que el govern del PSOE demanava a la Generalitat que retallés encara més, mentre el PSC i els sindicats es manifestaven més

agressivament contra les *retallades* (per què ningú no parla de l'absentisme al sector públic?)... I dilluns passat, en vista del creixement de la desocupació del mes de setembre, un alt càrrec de la Seguretat Social acusa "les autonomies que retallen de ser responsables de l'augment de la desocupació".

El conseller Mas-Colell va dir la setmana passada que el govern central espanyol "és un desastre gestionant els impostos" i que l'actual sistema autonòmic permet a Madrid de fer el que li doni la gana i incomplir sistemàticament els seus compromisos, cosa que genera una gran inseguretat jurídica". Andreu Mas-Colell és, sens dubte, el millor conseller que podria tenir Catalunya en els temps que corren: economista d'un gran prestigi acadèmic internacional, es mostra sempre serè i positiu, confiat que el país se'n sortirà (com tantes empreses catalanes que han crescut exportant i amb força renovada, tot i l'euro fort), però

sense amagar la cruïlla de la situació que viuen les arruïnades finances de la Generalitat: al maig va dir públicament que "abans deixarem de pagar les nòmines que no desatendrem els interessos del deute".

En aquest context, que CiU, ERC i ICV hagin sumat els seus vots a favor del concert econòmic és una gran notícia: amb aquest dèficit fiscal no hi ha política fiscal possible, va dir Joan Coscubiela el 2005. Aprenem dels errors del passat i reclamem conjuntament la recaptació, la gestió i la liquidació dels grans impostos que paguem els catalans, amb clares línies vermelles: sense recaptació dels impostos, un govern regional no té cap força de negociació amb el poder central. I que polèmiques artificials (la llengua, etc.), originades per funcionaris de l'estat, no trenquin el consens creixent entre els catalans de tots els orígens, llengua i sentiment de pertinença en favor del concert econòmic de Catalunya.

Mal de dos, victòria del tercer

Hem passat del triple empat a la distribució prèvia de les places del podi a les generals. Primer, encara al lloc d'honor, però amb els dits de la ve baixa escapçats (i potser el braç i tot), el PSC. Segon, a la seva dreta i un graó més avall, no CiU com sempre sinó el PP. El PP! En tercer lloc, només una mica per sota, CiU. Fins que els sondatges no han anat conformant aquest podi provisional, hi havia perspectives, extrems del resultat de les municipals, que CiU guanyés per primer cop unes generals a Catalunya. Ara més aviat s'esvaeixen. Lluitar contra els sondatges és més fotut que no cavalcar damunt la tendència del sondatge. La distància serà curta i CiU fa un enorme salt. Però el *sorpasso* del PP deixaria el nacionalisme prou tocat.

No mireu pel retrovisor sinó endavant, agafeu flagells i deixu-plines els qui circuleu a tota bufa per l'autopista de la sobirania. Si no sou dels qui us apunteu

Xavier
Bru de
Sala

Escriptor

al festival que preveu anar de derrota en derrota fins a la victòria final, teniu un nou motiu de preocupació. El PP ha deixat de ser residual a Catalunya. El poblat resistent d'Astèrix deixa de ser el consol dels països ex-catalans ocupats a besar les sandàlies imperials dels populars. Si en voleu un aperitiu, el trobareu a la

"El poblat resistent d'Astèrix deixa de ser el consol dels països ex-catalans"

reforma de les lleis del CAC i la CCMA, on CiU s'ha de valer del PP perquè els altres li neguen tota opció a modificar-les. Els populars s'equivoquen si es pensen que així seran més benvistos o tindran vara alta a TV3, però el fet encongeix els cors.

En canvi, sí que els proporcionarà, no vara ni bastó, sinó garrot –i ves que no sigui vil–, el fet (si les urnes el confirmen) de sumar a la majoria absoluta el famós *sorpasso* a CiU. No hi haurà millor argument per a deslegitimar les demandes catalanes. Amb un PSC sotmès a un PSOE sotmès al PP (això vol dir que s'han acabat les dues Espanyes: a Espanya i segons Espanya); amb un Parlament dividit, on PP i PSC faran front comú contra el pacte fiscal, Artur Mas es trobarà aculat contra les cordes en companyia de Junqueras. I ja serà molt si a Madrid deixen que Duran surti de tant en tant a la foto amb algun peixet de consolació pel desolat cove nacional.